

převzaté povinnosti skutečně a řádně plnili. Leč, že dovolatel nedbal této své povinnosti, žalobkyně netvrdila, naopak sama uvedla v první stolici, že sám dovolatel i jeho manželka (sama jako spolumajitelka i z jeho příkazu jako správce domu) dohlížela týdně na to, kdy který nájemník má na starosti domovní pořádek, a zdůrazňovali oba, že se síň a schody umývati musí. Nelze však zodpovědnost dovolatele vyvozovati z toho, že při tom nebral zřetel k tehdejším mrazům, ani z toho, že v domovním řádě není stanoveno, by schodiště za mrazů nebylo umýváno, neboť úraz nebyl způsoben tím, že i za mrazu byly schůdky umývány, pokud se týče utřeny mokrým hadrem, nýbrž tím, že Greta D-ová, které nájemnice Markéta V-ová, v tom týdnu k čištění povinná, čištění svěčila, neučinila opatření proti náledí, a, jak sama žalobkyně v žalobě vytýká, schůdky při umývání náležitě neosušila, pokud se týče po umývání neposypala pískem nebo popelem, ač se podle zdravého lidského rozumu toho musela býti vědoma, že za silného mrazu se vlhké schody ihned pokrývají vrstvou ledu. Dozorčí povinnost majitele domu nelze rozšiřovati tak, by se musil při každém výkonu povinnosti nájemníkům uložené přesvědčiti, zda šetří při tomto výkonu to, co již předpokládá zdravý rozum, co jest s výkonem podle obvyčejného všedního života nerozlučně spojeno a co může tedy každý jako samozřejmé předpokládati. Že bylo náledí na schůdkách tak znatelné, že i při obvyčejné pili a schopnosti dovolatel to musil postřehnouti (§ 1297 obč. zák.), nebylo tvrzeno, natož zjištěno; naopak bylo výpovědí žalobkyně jako strany slyšené zjištěno, že, jak padla na schůdky, chtěla vstáti a pomáhala si rukama, teprve cítila, jako by ruce přimrzávaly ku kamenům, z čehož plyne, že ani žalobkyně náledí na schůdkách před tím nepostřehla. Ani z ustanovení § 1315 obč. zák. nelze vyvozovati zodpovědnost dovolatele. Toto ustanovení upravuje odpovědnost zaměstnavatele (principála) za nezdatnost osoby, již k výkonu svých práv a obchodů, aneb jinak používá k vlastní hospodářské neb osobní potřebě. Toto tu nebylo. Bylo již uvedeno, že podle domovního řádu nebylo čištění schůdků věcí dovolatele vůbec, tedy ani v den úrazu, ale bylo povinností nájemnice Markety V-ové a tato, nikoli dovolatel, použila k vlastní potřebě osoby Greta D-ové a nemůže proto za její nezdatnost býti činěn zodpovědným dovolatel.

Čís. 10652.

Způsob vyúčtování licenčních poplatků není upraven zákonem, záleží zpravidla na smluvní úpravě.

Z povahy licenční smlouvy plyne, že držitel licence jest povinen, by dal majiteli patentu do té míry nahlédnouti do svého provozu, pokud jest toho nezbytně třeba k hájení jeho práv. Jest na něm zejména, by, je-li licenční poplatek stanoven v poměru k výrobě, předložil oprávněnému příslušné obchodní knihy, by mu umožnil výpočet licenčního poplatku, není však povinen vydati zvláště uzpůsobené vyúčtování v určitých obdobích.

(Rozh. ze dne 28. března 1931, Rv I 549/30.)

Žalobce uzavřel se žalovanou akciovou společností, v jejichž byl službách, v září 1919 dohodu, podle níž přenechal používání svého patentu k vyrábění turbinových regulátorů za 5% licenční poplatků z každé částky na účtě o každém jednotlivém regulátoru vyhotoveném dle patentu žalobcova zaslané a zaplacené. Žalovaná dala žalobci dne 18. června 1924 vyúčtování za dobu od 31. října 1920 do 31. října 1923 a zaplatila mu 54.836 Kč 18 h jako licenční poplatek. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované doplnění vyúčtování ze dne 18. června 1924 udáním dnů, v nichž jednotlivé v tomto účtování uvedené rovnadlo odběratelem bylo zaplacené. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce opřel nárok na doplnění vyúčtování ze dne 18. června 1924 ve směru v žalobě naznačeném o výslovnou úmluvu. Úmluva ta nebyla však prokázána. Jde tedy o to, zda žalovaná není povinna k vyúčtování licenčních poplatků již po zákonu. Zákon nemá přesné předpisy o způsobu vyúčtování licenčních poplatků, zejména neupravuje tuto otázku ani zákon patentový ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. z. Bude tedy zpravidla záležitosti na smluvní úpravě. Leč z povahy licenční smlouvy plyne, že držitel licence jest přece jen povinen, by dal majiteli patentu do té míry nahlédnouti do svého provozu, pokud je toho nezbytně třeba k hájení jeho práv. Bude tedy na něm zejména, by, je-li licenční poplatek stanoven v poměru k výrobě, předložil oprávněnému příslušné obchodní knihy, by mu umožnil výpočet licenčního poplatku. (Srov. Munk: »Die patentrechtliche Lizenz« str. 129.) Návrh na vydání zvláště uzpůsobeného vyúčtování v určitých obdobích nelze odvoditi ani z povahy licenční smlouvy ani ze zákona.

Čís. 10653.

Při zápůřčí žalobě (§ 523 obč. zák.) stačí, dokáže-li žalobce vlastnictví a rušební čin.

Tuzemským právem není uznána t. zv. vlastníková služebnost.

Důvody nabytí služebnosti jsou uvedeny v §§ 480 a 481 obč. zák. výčetno.

(Rozh. ze dne 28. března 1931, Rv II 148/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, by bylo uznáno právem, že žalovanému nepřisluší právo choditi a povozy jezdiť průjezdem a po dvoře žalobcova domu a že jest žalovaný povinen zdržeti se takových jednání. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.